Sonsuzluk Kapanı

Bir Başkomiser Asya Sağlam Polisiyesi

Selin Bak

Macera Perest
kitaplar

Terk edilmiş eski deponun içinde ağır bir nem ve pas kokusu vardı. Ortadaki sandalyeye bağlanmış ellili yaşlarında, beyaz önlüklü adam, alnında ter damlaları, gözleri korku içinde, çaresizce kaçıranlarını izliyordu. Ağzındaki bant ses çıkarmasını engelliyor, çaresiz nefes alışverişleri dışında kımıldayamıyordu bile. Karşısında, köşeye yaslanmış iki adam duruyordu.

Metin soğukkanlı ve disiplinliydi, sigarasını sessizce içiyor, gereksiz konuşmalara girmiyordu. Yanındaki Hakan ise tam tersine laubali, rahatına düşkün ve gevezeydi. Metin'in aksine sürekli konuşuyor, kaçırdıkları adamla dalga geçmekten keyif alıyordu.

"Şu hâline bak" dedi Hakan, adama alaycı bir ifadeyle bakarak. "Korkudan titriyorsun. Direnmeseydin daha az acı çekerdin."

Metin, sigarasından son fırtı çekti, yere atıp ayağıyla ezdi ve kısık bir sesle, "Çok konuşuyorsun" dedi.

Hakan her zamanki gibi bu sert cevaptan etkilenmemişti. "Biliyorum, gene de biraz sohbet fena olmaz, değil mi? Mesela, bu adamı neden kaçırdık biz, bir fikrin var mı?" diye sordu gözlerini kısarak.

Metin soğuk bir ifadeyle, "Bizim işimiz bu. İşimizi yapıyoruz oğlum. Nedeni niçini sorma. Aldığın paraya bak" dedi.

Hakan omuz silkti ve bir kahkaha attı. "Merak ediyorum, adamın beynini mi istiyorlar, yoksa başka bir şey mi? Ne yapıyorlar bu insanları?"

Adam titremeye başladı, duyduklarından sonra daha da panikledi. Hakan hafifçe eğilip adamın gözlerinin içine baktı. "Senin için üzgünüm hocam ama merak etme, büyük ihtimalle kafanı kesmeyecekler. Sadece içini açıp ne var ne yok bir bakacaklar herhalde."

Metin'in kaşları çatıldı. "Hakan!" diye uyardı, sabrının tükenmeye başladığını belli ederek.

Hakan iki elini havaya kaldırıp sırıttı. "Tamam tamam, şaka yapıyorum. Patron ne zaman geliyor?" diye sordu. Metin telefonunu cebinden çıkarıp mesajlarını kontrol etti. "Yolda" dedi kayıtsız bir tavırla. İçeride kısa bir sessizlik oldu. Beyaz önlüklü adam gözlerini kapattı, derin bir nefes almaya çalıştı. Ne olacağını bilmiyordu ama bu iki adamın elinde başına iyi bir şey gelmeyeceğini hissediyordu.

3 Şubat 2025
İstanbul, Ümraniye

Göz kapaklarının üzerindeki şeytanları kovarak açtı gözlerini Asya. Komodinin üzerindeki cep telefonunun saatine baktı: 05:32. Yataktan kalktı, siyah saten sabahlığını üzerine geçirip pencereye gitti, perdeyi aralayıp dışarıya göz attı. Karşı apartmanlardaki dairelerin ışıkları tek tük yanmaya başlamıştı. Uykusu kaçmıştı. Mutfakta kendine bir fincan filtre kahve yaptı. On beş yıldır her sabah alarmın zoruyla yataktan sürünerek çıkan ve işe yetişmek için iki ayağı bir pabuca giren biri olarak, bu sabah erkenci olmanın keyfini uzunca duş alarak ve kendine güzel bir kahvaltı hazırlayarak çıkaracaktı.

Duştan çıkınca buğulanmış banyo aynasını sildi. Dik göğüslerine, gergin karnına ve uzun zamandır kullanamadığı kadınlığına baktı. Sonra kurulandı. Asla söz dinlemeyen siyah, uzun ve dalgalı saçlarını zor şer toparlama, rengârenk kıyafetlerinin arasından günlük kombinini seçme ve muhakkak makyaj… Kahvaltısını yaptı, *Lancôme Idôle* parfümünü sıktı. Mutfak masasının ve tezgâhın üzerini görmezden geldi. Sorun değildi. Onu bekleyen bir koca ve çocuk yoktu. Akşama hallederdi.

Asya otuz yedi yaşında, uzun boylu, güzel bir kadındı. Güçlü bir fiziğe sahipti. Giyimine önem verirdi. Topuklu ayakkabılar ise vazgeçilmeziydi. Emniyet'te bir çift, arabasında da başka bir çift spor ayakkabı muhakkak vardı; ne zaman aksiyon çıkacağı bilinmezdi. Onun için dış görünüş, dolayısıyla da ilk intiba çok önemliydi. Çok konuşkandı. Argoyu kullanmayı da severdi. Genelde aklına geleni düşünmeden, tartmadan söylediği için patavatsız olabiliyordu. Her daim neşeli tavırları bazen bulunduğu

ortamda tuhaf karşılansa bile, onun umurunda değildi. İnsanları takmıyordu.

Gayrettepe Kayıp Şahıslar Büro Amirliği'ne gitmek için yola koyuldu.

Yiğit'in 1,90 cm boyu ve 130 kilosu, boğum boğum kasları ve çatık kaşlarının neden olduğu sert görünüşünün ardında yumuşak bir karakter yatıyordu. Sadece güvenlik görevlisi olduğu büyük sitenin değil, mahalledeki herkesin güvenliğini kendine görev edinmişti. Bu yüzden çok sevilirdi. Melek isminde gerçekten melek gibi bir karısı vardı. Sitenin görevlilere ayrılmış giriş katı dairelerinden birinde oturuyorlardı.

Sabahları uyanır uyanmaz ilk işi, mahalledeki fırına koşup yeni çıkmış, kızarmış ve çıtır çıtır simitlere saldırmak, üçer beşer tane aldıktan sonra bunların en az yarısını eve gelinceye kadar yolda, geri kalanları ise mis gibi çayın yanında eski kaşarla birlikte götürmekti. Üst katında oturan yaşlı teyzenin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormayı görev edinmişti. Teyze de onu oğlu gibi sever, ihtiyacı olduğunda ne olursa olsun çekinmeden isterdi. Bu sabah da teyzenin kapısını çaldı. Kadının sabah namazına kalktığını bildiği için uyandırma endişesi olmadan zili çalabiliyordu. Bu sefer içeriden ayak sürüme sesi işitmedi ve doğal olarak kimse de kapıyı açmadı. Zile tekrar basmadı, belli ki teyze bu sabah uyanamamıştı. Bıraktı uyusun. Namazın kazasını kılardı. Allah bu yaşa gelmiş koca kadına günah yazacak değildi herhalde. Eğer yazacaksa, kendisine yazabilirdi teyzenin günahını.

Kendi evinin kapısında demlenmiş çayın kokusu karşıladı onu. Kahvaltı hazırlanmış, simitleri bekliyordu. Melek'in yanağına bir öpücük kondurdu. Kahvaltıdan sonra teyzeye ayırdığı simidi vermek için yine üst kata çıktı. Zile bastı. Uyuyorsa da uyansındı artık yoksa taze

simidi kaçıracaktı. Ses yok. Allah Allah! Yoksa kadıncağıza bir şey mi olmuştu? Bu sefer zile daha ısrarcı bastı. Yine ses seda çıkmayınca endişeyle eve geri döndü, teyzenin onlarda durması için verdiği yedek anahtarları buzdolabının üzerinden alarak Melek'le birlikte üst kata çıktılar. Melek kapıyı açmadan önce teyzeyi cep telefonundan aradı. Evin içinden bir yerlerden kısık bir melodi sesi duyuluyordu. Yiğit şimdi daha çok endişelendi, çünkü Şerife Teyze telefonsuz tuvalete bile girmezdi. Eve girdiler, kadına seslendiler, cevap alamadılar; yatak dağınık bırakılmıştı ve telefon yere, yatağın kenarına düşmüştü. Banyoya, küçük odaya, mutfağa ve son olarak da salona baktılar. Evde kimse yoktu. Garipti. Çok garipti. Daireden çıktılar ve soluğu gece nöbeti bitmek üzere olan Arif'in yanında aldılar.

Yiğit endişeyle, "Arif, Şerife Teyze evinde yok, telefonu da evde. Sen teyzenin siteden çıktığını gördün mü?" diye sordu.

Arif, teyzeyi hiç görmediğini söyleyince Yiğit daha da endişelendi. "Melek hadi canım sen de eve git. Ben bahçeye bakacağım. Çok zor bir olasılık ama kadın belki yürüyüş yapıyordu, başı döndü, tansiyonu çıktı filan, düştü kaldı belki de..." diyerek hemen sitenin bahçesinde teyzeyi aramaya başladı. Nereye giderdi yalnız başına yaşlı bir kadın, hem de telefonunu yanına almadan? O telefon niye yere düşmüştü? Bu sırada Arif de bekçi kulübesinde yirmi dört saat kayıt alan kamera görüntülerini taradı ama teyzeden hiçbir iz yoktu.

Yiğit sitede her yere baktı. Teyzenin gidebileceği komşuların zillerini tek tek çaldı. Kadını kimse görmemişti. Teyze duman olup uçmuştu sanki… Arif'in yanına güvenlik kulübesine dönüp teyzenin, sitenin ana kapısından hiç çıkmadığını da öğrenince polisi aradı. Seksen dört yaşındaki, kimsesi olmayan yaşlı kadın kayıptı...

Asya apartmandan çıkınca onu ağır bir çöp kokusu karşıladı. Çöpler toplanmadığı için çöp konteynerleri tıka basa dolmuş hatta çöpler yola saçılmıştı. Eliyle burnunu tıkayarak arka tamponu göçük, içinde içtiği sigaralar nedeniyle tavanı saman rengini almış, ön plakasının köşesi kırık lacivert Toyota'sına bindi, motoru çalıştırdı. Kendine gösterdiği özeni arabasına hiç göstermezdi. Buna gerek görmüyordu. Sonuçta arabaydı işte. İstediği yere götürmesi yeterliydi, gerisi önemli değildi. Radyo sabah haberlerini veriyordu. Telefonu çaldı. Arayan yardımcısı Çetin'di.

"Günaydın Çetin."

"Günaydın Başkomiserim. Geçerken beni de alır mısınız?"

"Oğlum seni niye alayım şimdi, ne saçma bir istek bu!"

"Emniyet'e gitmiyoruz Başkomiserim. Cevizli'de bir kayıp ihbarı var."

"Cidden? Cevizli'ye neden biz gidiyoruz Çetin? İlçe Emniyet ne yapıyormuş?"

"Yaşlı biri kayıp Başkomiserim. Hani çocuklar ya da özel bireyler gibi, malum, hemen bize paslıyorlar" dedi

"Desene sabah köprü trafiğinden yırttık. Gerçi bu saatte Ataşehir'in trafiği de köprüyü aratmaz. Çetin, şimdi beni o trafiğe sokma. Atla bir minibüse, Brandium'un oraya gel. Ben seni Shell'den alırım."

İnkılap Caddesi'nden Alemdağ Caddesi'ne indi, çevik bir manevrayla TEM Ümraniye bağlantısına girdi. İçerenköy-Kozyatağı çıkışından saparak Kayışdağı Caddesi'ne yöneldi. Çetin elleri kabanının cebinde Shell'in önünde dikiliyordu. Kenara yanaştı ve sağ camı indirdi.

"Özel şoförünüz geldi Çetin Bey, buyurun" diye seslenen Asya'ya gülümseyen Çetin arabaya bindi.

Kayışdağı Caddesi'nden E-5'e bağlandılar. Trafik biraz yoğun da olsa akıyordu. Bostancı Köprüsü'nü geçip Cevizli Köprüsü çıkışına saptılar.

Kaybolan kadının oturduğu site Cevizli'de Tugay Yolu Caddesi üzerindeydi. Sitenin ana giriş kapısının tam karşısında arabadan indiler. İhbarı yapan sitenin güvenlik görevlisi Yiğit onları karşıladı.

"Siz şey misiniz? Polis?"

"Evet. Kayıp Şahıslar Büro'dan Başkomiser Asya ben."

Çetin bir adım gerisinden elini uzattı. "Komiser Çetin."

"Hemen geldiğiniz için teşekkürler. Ben Yiğit, bu da arkadaşım Arif. İkimiz de burada güvenlik görevlisiyiz."

"Kayıp şahıs kim?"

"Şerife Teyze kayıp Başkomiserim. Şerife Akar."

"Ne zaman anladınız kadının kayıp olduğunu?"

"Sabah kahvaltı için simit almıştım, Şerife Teyze'ye de götürdüm ama kapıyı açmadı."

Asya sinirlendi. "Kapıyı açmadığı için mi bizi buralara kadar getirttin?" diye söylendi.

"Yok, olur mu öyle şey?" dedi Yiğit çekinerek. "Evde de kimse yoktu."

"Nereden biliyorsun olmadığını?"

"Eve baktık Başkomiserim."

"Nasıl girdin içeri, anahtar mı var sende?"

"Evet. Seksen dört yaşında, yalnız bir kadın. Kimi kimsesi yok. Evde başına bir şey gelirse, diye kendisi vermişti."

Çetin, "Siteden çıkmamış mı?" diye sordu. Güvenlikçi Arif, "Kameralarda yok Komiserim, çıkmamış" dedi.

"Her yere baktınız mı, komşulara sordunuz mu, belki birinde kalmıştır?"

"Herkese sordum Komiserim. Kimseye gitmemiş. Ayrıca Şerife Teyze çok titiz bir insandır. Kendi evinden başka kimsenin evinde kalmaz. Telefonunu da almamış, yatak odasında yerde bulduk. Asla onsuz bir yere gitmezdi."

Kişinin kayıp olarak kabul edilmesi için yirmi dört saat geçmesi gerekirdi, ancak bu teyzenin durumu Asya'ya da garip gelmişti.

"Sitenin kaç girişi var?"

"Önde gördüğünüz ana girişin dışında bir de arkada koruluğa bakan, her zaman kilitli olduğu için site sakinlerinin kullanamadığı bir demir kapı var."

"Orada da kamera var mı?"

"Yok."

"Teyzenin anahtarı yanınızda mı?"

Yiğit anahtarı Çetin'e uzattı.

Asya, Arif'e, "Dün akşam saat sekizden itibaren nerede ne kamera varsa bütün görüntüleri istiyorum" dedi.

Teyzenin birinci kattaki dairesine girdiklerinde, Asya'nın burnuna çok tanıdık bir koku geldi. Beyaz sabun kokusu...

Asya'nın anneannesi temizlik düşkünü, titiz bir kadındı. Onun evi de hep beyaz sabun kokardı. Seksen dokuz yaşında hastanede hayatını kaybetmişti. Bulaşıcı bir hastalıktan öldüğünü söylemişlerdi. Görememişti anneannesini son bir kez. Uzun zamandır mezarına gitmediğini anımsadı ve en yakın zamanda ziyaret etmeyi aklının bir köşesine yazdı.

Çetin salona girdi, Asya yatak odasına geçti. Dolabı açtı, kıyafetleri yerli yerinde görünüyordu. Çekmecelere baktı, çamaşırların arasında kalıp sabunlar vardı. Yerdeki telefonu delil poşetine koydu. Pencereye gidip açtı, kafasını dışarıya uzattı. İnsanın rahatlıkla atlayabileceği bir yükseklikti ama seksen dört yaşında bir kadın için değil. Ayrıca kapı dururken niye pencereden dışarıya çıkmak istesin ki?

"Çetin, blok çok katlı. Komşularla tek tek görüşelim."

Görev paylaşımından sonra komşularla görüşmeye başladılar. Asya kayıp teyzenin üst kat koşusunun zilini çaldı. İçeriden terlik sürüme sesini duydu, kapı açıldı.

"Buyur evladım." Kapıyı açan kadın da tıpkı Şerife Hanım gibi yaşını almıştı.

"Merhaba efendim, ben…"

"Efendim?"

"Başkomiser Asya ben, Kayıp Büro'dan."

Ev sahibi kadın elini kulağına koyup Asya'ya yaklaştı. "Evladım neden fısır fısır konuşuyorsun aaaa!"

"Çattık!" diye mırıldandı Asya.

"Neyyy?"

Sağır teyzeye sesini duyurmak için tonunu yükseltti. "Teyzeciğiiim, Şerife Hanım için gelmiştiiim. Kayıpmıış!"

"Ne bağırıyorsun terbiyesiz! Sağır mı var senin karşında? Saygısız!" deyip güm diye kapattı kapıyı Asya'nın suratına.

"Hemen moral bozmak yok kızım" diyerek devam etti evde olan komşularla konuşmaya. Hayır, teyzeyi kimse görmemiş, gece kimsede kalmamıştı. En son gören karşı komşusuydu, o da güvenlik görevlisi Arif gibi en son akşam sekiz sularında görmüştü. Apartman içlerinde kamera olmadığı için yaşlı kadına ne olduğuna dair kimsenin hiçbir fikri yoktu. Yine de sitede oturanların bilgilerini site yönetiminden istediler.

Çetin de komşularla görüşme işini bitirerek yaşlı kadının evinin ve arkadaki korunun incelenmesi için Olay Yeri İnceleme'yi çağırdı. Bu sırada Asya merkezle irtibata geçerek yaşlı kadının eşkâlini verdi, tüm hastanelere bakılmasını istedikten sonra giriş kapısındaki kamera görüntülerini istedi.

Asya Yiğit'e dönerek, "Bizim burada yapacak bir işimiz kalmadı. Araştırmayı merkezden sürdüreceğiz. Biraz sonra polis arkadaşlar gelecek, eve ve koruluğa bakacaklar. Eve kimse girmesin. Korulukta da kimse dolaşmasın. Anahtarı gelen arkadaşlara teslim edersiniz" dedi. Arif de girişteki kamera görüntülerinin olduğu belleği Asya'ya teslim etti.